

Sygn. akt V CSK 348/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa T. U.

przeciwko D. W. i O. W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w C., którym Sąd ten oddalił powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Zdaniem powoda tytuł ten – wyrok zasądający świadczenie pieniężne – nie nadaje się do wykonania, został bowiem wystawiony przeciwko powodowi i jego żonie bez określenia, czy odpowiadają oni solidarnie. Zdaniem Sądów obu instancji okoliczność ta nie miała jednak miejsca w sprawie, treść tytułu egzekucyjnego została bowiem sformułowana prawidłowo, zaś zarzuty powoda zmierzają do – niedopuszczalnego na gruncie powództwa przeciwegzekucyjnego – podważenia podstawy faktycznej orzeczenia. Wyrok Sądu Apelacyjnego został zaskarżony skargą kasacyjną przez powoda, który zarzucił mu naruszenie art. 386 § 4, art. 840 § 1 pkt 2 i art. 379 k.p.c., wnosząc na tej podstawie o jego uchylenie, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi apelacyjnemu i o zasądzenie kosztów postępowania. Odpowiedź pozwanej na skargę kasacyjną została zwrócona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Na tle wniesionej skargi brak zwłaszcza istotnego zagadnienia prawnego, na którego istnienie powołał się skarżący. Stwierdził on, że problem ten dotyczy art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. „i jego właściwego zastosowania, a konkretnie rzecz ujmując rozważenia, czy zaistniały w niniejszej sprawie stan faktyczny dotyczy zdarzenia wymaganego tym przepisem, wskutek którego nie może być egzekwowany wyrok sądowy”. Taki sposób sformułowania problemu nie odpowiada przesłance istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem pod pojęciem tym rozumieć należy kwestię prawną o charakterze problemowym i abstrakcyjnym, której wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy może służyć rozwojowi prawa – stanowiąc punkt odniesienia przy rozstrzyganiu podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 października 2010 r., I CSK 189/10, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., II PK 2/12, nie publ. oraz z dnia 18 września 2012 r., II CSK

180/12, nie publ.). Stałe nawiązywanie przez skarżącego – zarówno w treści zagadnienia, jak i w towarzyszącej mu argumentacji – do okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy, pozbawia jednak tę kwestię abstrakcyjnego i uniwersalnego wymiaru. W konsekwencji, jej wyjaśnienie mogłoby służyć, co najwyżej, rozpoznaniu konkretnego żądania zgłoszonego przez powoda – nie pozwalałoby natomiast na bardziej ogólny wkład w porządek prawny. Z tego powodu, problem sformułowany przez skarżącego nie pozwoliłby na spełnienie przez skargę kasacyjną, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, jej celu publicznego.

Nawet przy życzliwej interpretacji wypowiedzi skarżącego – i stwierdzeniu, że wskazuje on w istocie na konieczność doprecyzowania zakresu okoliczności, które mogą stanowić podstawę powództwa opozycyjnego – kwestia ta również nie odpowiadałaby przesłance istotnego zagadnienia prawnego w omawianym wyżej rozumieniu. Na tle argumentacji Sądu Apelacyjnego nie ulega bowiem wątpliwości, że w rozpoznawanej sprawie (w której granicach kwestia ta mogłaby zostać wyjaśniona przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym), problem ten pozostaje jasny. Twierdzenia podniesione przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawierają przy tym żadnych tez, które w przekonujący sposób dowodziłyby istnienia wątpliwości w tym zakresie – w znacznej mierze sprowadzając się do polemiki z wywodami Sądu Apelacyjnego.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.